

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/41/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317010379
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2317010379.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov JUDr. Martina Žovince a JUDr. Mgr. Martina Floriša, PhD., v trestnej veci obžalovaného: A. B., nar. XX.XX.XXXX, pre prečin krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 212 ods. 1 písm. a, písm. b, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. účinného do 05.08.2024, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Galanta proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 02.12.2024, č.k. 1T/79/2017-661, na verejnom zasadnutí konanom dňa 15.01.2026 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Galanta, zamietá.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Galanta (ďalej aj len ako „okresný súd“ alebo „prvostupňový súd“) rozsudkom zo dňa 02.12.2024, sp. zn. 1T/79/2017 oslobodil obžalovaného A. B. (ďalej aj len ako „obžalovaný“) spod obžaloby Okresnej prokuratúry Galanta pre skutok kvalifikovaný v obžalobe ako pre prečin krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 212 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 2 písm. b) Trestného zákona účinného do 05.08.2024., ktorého sa mal dopustiť tak, že

C. D. právoplatne odsúdený 09.08.2023 a A. B. po vzájomnej dohode prišli dňa 16.11.2016 v čase okolo 12.25 hod. na osobnom motorovom vozidle značky Škoda Fabia, evidenčné číslo E. XXXXX, na parkovisko k reštaurácii „MERCÍ“ v Galante na ulici Hviezdoslavovej, kde s vozidlom zaparkovali, C. D. vystúpil z miesta spolujazdca vodiča vozidla, ktorým bol A. B. a následne na tam zaparkovanom osobnom motorovom vozidle značky Škoda SUPERB, evidenčné číslo B. XXXXX, čiernej farby, vo vlastníctve spoločnosti ČSOB Leasing, a.s., Bratislava, Panónska cesta 11 a v držbe spoločnosti SCM Logistics, s.r.o., Bratislava - Staré Mesto, Zámocká 7074/30, nezisteným spôsobom prekonal uzamykací mechanizmus vozidla, otvoril dvere na strane spolujazdca a z vozidla odcudzil slnečné okuliare značky Oliver Peoples spolu s puzdrom čiernej farby, osviežovač vzduchu, po čom nasadol do vozidla značky Škoda Fabia na miesto spolujazdca vodiča A. B., ktorý po celý čas sedel vo vozidle a strážil okolie, následne chceli z miesta s vozidlom odísť, pričom však boli zastavení príslušníkmi Okresného riaditeľstva Policajného zboru Galanta, čím poškodenému B. F. G., bola odcudzením vecí spôsobená škoda vo výške 299,- Eur, pričom A. B. bol trestným rozkazom Okresného súdu Galanta pod číslom konania OT 147/15 zo dňa 07.07.2015, právoplatný dňom 07.07.2015 odsúdený za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona, z dôvodu, že nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

2. Po vyhlásení rozsudku sa obžalovaný vzdal odvolania aj za oprávnené osoby. Proti tomuto rozsudku zahlásil prokurátor, ihneď po jeho vyhlásení, odvolanie čo do oslobodzujúceho rozsudku v neprospech obžalovaného.

3. Zahlásené odvolanie prokurátor odôvodnil podaním zo dňa 24.01.2025, v ktorom uviedol nasledovné:

3.1. Prokurátor v úvodnej časti odvolania zrekapituloval výrok prvostupňového súdu.

3.2. Prokurátor poukázal na to, že súd v oslobodzujúcom rozsudku v úvodnej časti podrobne zdôvodnil a rozanalyzoval svoje prvé rozhodnutie o vine a treste vo vzťahu aj k obžalovanému A. B. (rozsudok zo dňa 24.07.2023), následne premietol do svojho rozhodnutia úvahy v kontexte rozhodovania Krajského

súdu v Trnave a v záverečnej fáze rozhodnutia, súd viazaný právnym záverom krajského súdu, ktorý si aj v plnom rozsahu osvojil, uviedol a zároveň poukázal na výpoveď obžalovaného A. B., ktorý v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní spáchanie žalovaného skutku poprel s tým, že on nemal žiadnu vedomosť o trestnej činnosti obžalovaného C. D.. Poukázal na výpoveď obžalovaného C. D., ktorý v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní vylúčil participáciu spoluobžalovaného A. B. na krádeži slnečných okuliarov značky Oliver Peoples spolu s puzdrom čiernej farby ako aj osviežovaču vzduchu z osobného motorového vozidla značky Škoda SUPERB. Tejto krádeži sa dopustil neplánovane, výlučne iba on s tým, že spoluobžalovaný B. nemal o tom žiadne poznatky. Na základe vyššie uvedeného súd dospel k záveru, že v prípade obžalovaného A. B. nebola preukázaná subjektívna stránka trestného činu t.j. úmyselné zavinenie vo forme priameho alebo nepriameho úmyslu pre absenciu vedomostnej (rozumovej, intelektuálnej) zložky zavinenia ako aj vôľovej zložky zavinenia. V rámci hodnotenia produkovaných dôkazov zadovážený obrazový záznam získaný kamerovým zariadením spoločnosti Samsung vyhodnotil ako dôkaz získaný nezákonným spôsobom, ktorý nie je možné pripustiť ako dôkaz v trestnom konaní s poukazom na základnú zásadu Tr. por. uvedenú v §2 ods. 12, zároveň poukázal na výpoveď svedka H. I., ktorý vo svojej výpovedi uviedol, že v inkriminovanom čase pracoval ako pracovník SBS, vnútorná ochrana, monitoring v spoločnosti Samsung Galanta, mal na starosti obsluhu kamier. Do miestnosti vošiel pracovník kriminálnej polície s tým, aby monitoroval parkovisko. Neukázal mu žiadny príkaz. Konkrétne mu ten policajt povedal, ktoré vozidlo má monitorovať a ktoré osoby. Ovládanie kamier mal ručné. V tomto prípade postup polície je potrebné hodnotiť ako sledovanie osôb a vecí. Sledovanie osôb a vecí môže byť prostriedkom operatívno - pátracej činnosti v zmysle § 39 Zák. č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbore, pričom dôkaz získaný sledovaním osôb a vecí týmto postupom je možné použiť len vtedy, ak bol získaný zákonným spôsobom, v súlade so zákonným postupom stanoveným v zákone o policajnom zbore a získanie tohto dôkazu neodporuje resp. neobchádza príslušné ustanovenia Trestného poriadku. Trestný poriadok je v pomere špeciality k zákonu o policajnom zbore. Pokiaľ ide o konkrétne podozrenie zo spáchania trestného činu, ktoré je spojené so zásahmi do základných práv a slobôd fyzických osôb, má Trestný poriadok aplikačnú prednosť. Sledovanie osoby a vecí je zásahom do súkromia fyzickej osoby, právo na rešpektovanie súkromného života fyzickej osoby patrí medzi základné práva a slobody dané Ústavou SR ako aj vyplývajúce z Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Zároveň je potrebné uviesť, že v prípade konfliktu práva na ochranu súkromia na jednej strane a záujem spoločnosti na ochrane pred kriminalitou, odhalením a potrestaním páchatel'a trestnej činnosti na strane druhej, riešenie tohto konfliktu je v teste proporcionality, ktorý určí prevyšujúci záujem. Súd môže vykonať dôkaz získaný v rozpore so zákonom, ak je právo protistrany posúdené ako v konkrétnom prípade silnejšie právo než porušené právo toho, na koho úkor sa právo vykonáva. Proporcionalita zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby musí byť skúmaná najmä v kontexte závažnosti páchanej trestnej činnosti. V tomto prípade vzhľadom na mieru závažnosti trestnej činnosti prevažovali osobnostné práva na ochranu súkromia obžalovaného A. B.. Na základe takejto dôkaznej núdze s prihliadnutím na zásadu „in dubio pro reo" (v pochybnostiach v prospech obvineného), súd podľa § 285 písm. c) Tr. por. oslobodil obžalovaného A. B. spod obžaloby Okresnej prokuratúry Galanta.

3.3. Ďalej v odvolaní uviedol nasledovne: S právnym názorom súdu, že nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný, sa nemožno stotožniť. Rozsudok súdu prvého stupňa považujem za vydaný predčasne, na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu vecí, pričom sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Obžalovaný t. č. už právoplatne odsúdený C. D. sa k trestnej činnosti priznal, pričom pri svojom výsluchu ako v prípravnom konaní tak aj v konaní na súde z trestnej činnosti jednoznačne vyvíňuje obžalovaného A. B.. Tento postoj obžalovaného C. D. je zrejmy z toho, že je v príbuzenskom a rodinnom vzťahu k obžalovanému A. B., čo počas celého konania nebolo zrejme avšak v inej trestnej veci vedenej na Okresnom súde v Galante pod č. k. OT/186/2024, kde bol obžalovaný C. D. vzatý do väzby (uznesenie Okresného súdu Galanta zo dňa 13.12.2024 obžalovaný uviedol, že o jeho vzatí do väzby žiada upovedomiť bratranca A. B., Uvedené preukazuje zápisnica o výsluchu Okresného súdu v Galante č. k. OT/186/2024 zo dňa 123.12.2024. Z tohto teda vyplýva, že obžalovaný mal a t. č. aj má príbuzenský, rodinný a blízky vzťah k obžalovanému A. B., pričom obi vinu za spáchaný skutok prevzal na seba a tak svojím postojom z tejto trestnej činnosti vyvíňuje svojho rodinného príslušníka a zároveň príbuzného obžalovaného A. B.. Výpoveď obžalovaného C. D. vo vzťahu k obžalovanému A. B. tak treba vyhodnotiť za zavádzajúcu a nepravdivú, pričom jeho výpoveď vo vzťahu k žalovanej trestnej činnosti vo vzťahu k obžalovanému A. B. je dostatočne vyvrátená ostatnými zadováženými dôkazmi v prípravnom konaní. Ako nepravdivá sa javí jeho výpoveď aj vo vzťahu k samotnému momentu krádeže, kedy obžalovaný C. D. tvrdí, že sa jednalo iba o tzv. náhodnú udalosť, keď uviedol, že si nemyslel, že niečo ukradne, iba to využil, že uvidel otvorené dvere na vozidle.

Táto skutočnosť je taktiež vyvrátená tým, že obaja obžalovaní mali pri sebe vysielaciu (rušičku), ktorú do vozidla priniesol obžalovaný C. D..

3.4. Svedok H. I., po jeho výsluchu v konaní a súde uviedol z časti rozdielne skutočnosti ako o nich vypovedal prípravnom konaní. Prokuratúra tento výsluch považuje za kľúčový dôkaz v tomto konaní. Pokiaľ však súd výpoveď tohto svedka v napádanom rozhodnutí vyhodnotil iba vo vzťahu k jeho výpovede z konania na súde, bolo povinnosťou súdu postupom podľa § 264 odsek 2 Tr. por. od svedka zisťovať vyjadrenie a vysvetlenie rozporov v jeho výpovediach. Navyše súd sa nevysporiadal s hodnotením výpovede tohto svedka či je pravdivá, nepravdivá, a pod. V podstate ani nemohol, keďže vo vzťahu k objektívnosti a pravdivosti výpovede svedka H. I. a hodnotenia jeho výpovede ako celku v kontexte s ostatnými dôkazmi, tu absentuje zadováženie ďalších nevyhnutných osobných dôkazov a to najmä výsluch osoby (policajta) J. I., ktorý mal vstúpiť do miestnosti, kde svedok pracoval, o ktorom svedok vypovedal už v prípravnom konaní ako o osobe, ktorej volal potom ako vyhodnotil, že sa jedná o podozrenie z trestnej činnosti, ďalej výsluch osoby (nadriadený svedka) K. L., ktorý mal mať vedomosť o spolupráci s policajtmi. Svedok H. I. bol v konaní na súde vypočutý absolútne povrchno, pričom svedok nebol vypočutý k ďalším podstatným skutočnostiam a to na konkrétne časové obdobia a úseky, kedy sa mal policajt dostaviť do monitorovacej kancelárie, kedy mal prísť za ním nadriadený a povedať mu aby s políciou spolupracoval, odkedy dokedy malo byť vykonávané sledovanie, na ktoré mu mal dať pokyny policajt. Okrem tohto sa mal svedok podrobne vyjadriť v osobe obžalovaného A. B., pričom len skutočnosť, že ho na kamere nespoznal, neodôvodňovalo nepokračovať v jeho výsluchu k ďalším podrobnostiam. Najmä bolo potrebné vypočuť svedka na pohyb všetkých zainteresovaných osôb a vecí v inkriminovanom čase a to ako, kedy a kde sa na parkovisku pohybovalo podozrivé vozidlo zn. Škoda Fabia ev. č. E. XXX M., ako, kedy a kde sa pohybovali osoby obžalované, v tomto prípade najmä obžalovaný A. B., kto riadil vozidlo zn. Škoda Fabia, čo osoba vo vozidle zn. Škoda Fabia robila počas toho ako obž. monitoroval a následne vošiel do vozidla zn. Škoda Superb ev. č. B. L., čo mala osoba vodiča zn. Škoda Fabia oblečené, kde bol vodič vozidla aj s vozidlom pokým obžalovaný C. D. pristúpil k vozidlu zn. Škoda Superb a odcudzil z neho veci. Pokiaľ súd výpoveď svedka H. I. v kontexte s dôkazom a to obrazovým záznamom, ktorý vyhodnotil ako nezákonný, dôvodil, že v tomto prípade sa jedná o sledovanie osôb, táto skutočnosť, osobný dôkaz H. I., ešte nediskvalifikuje tento dôkaz. Svedok mal byť podrobne vypočutý čo a ako vnímal vlastnými zmyslami, pri zachovaní určitej objektivity vo vzťahu k podávaným informáciám a tieto prezentovať ako fakty, pričom sa ale zároveň nevylučuje aby uvádzal aj svoj subjektívny názor, ktorý môže vyplývať z jeho vlastného pozorovania určitých skutočností. Súd výpoveď tohto svedka vyhodnotil iba v prospech obž. A. B.. V prípade akýchkoľvek rozporov medzi vyššie spomínanými svedkami by sa tieto dali odstrániť priamo pri realizovaní konfrontácie medzi nimi.

3.5. Svedok H. I. sa však jednoznačne vyjadril, že na oplotení spoločnosti sa nachádzajú tabule, že objekt je monitorovaný kamerami. Uvedenú skutočnosť bolo možné taktiež preveriť u nadriadeného tohto svedka a to výsluchom osoby K. L., ktorý by sa vedel podrobne vyjadriť k tomu, či spoločnosť Samsung bola oprávneným subjektom na monitorovanie aj tejto časti exteriérových priestorov (parkoviska), v rámci ktorého sa nachádza aj miesto činu. V opačnom prípade by upozornenie o monitorovaní tohto priestoru nemalo byť vyvesené (nemali svoje opodstatnenie), iba ak by tento priestor monitorovali ešte ďalšie iné kamery okrem tých, ktoré patria spoločnosti Samsung. Ďalšou podstatnou skutočnosťou o ktorej vypovedali obaja obžalovaní je tiež osoba menom N. O., o ktorej sa zmienili obaja obžalovaní ako v prípravnom konaní tak aj v konaní na súde pri výsluchoch. Konkrétne v prípravnom konaní pred sudcom pre prípravné konanie, ktoré výsluchy sú zákonné a vykonané v súlade s Trestným poriadkom, potom ako súd prehral záznam DVD nosiča z vyťaženia kamery, sa postupne k nemu vyjadril obžalovaný A. B., pričom ako vypovedal k osobe menom N. alebo N., teda o osobe na ktorú čakali, obžalovaný C. D. uviedol, že sa jedná o N. O.. Súd mal teda túto osobu stotožniť a riadne predvolať za účelom jeho výsluchu, keďže na samotných kamerových záznamoch nevidieť ďalšiu inú osobu, ku ktorej by sa správal tak, že čaká na ňu a má sa s ňou v tom čase a na tom mieste stretnúť, pričom na toto miesto, teda na miesto činu išli obaja obžalovaní práve z dôvodu stretnutia s touto osobou.

3.6. Vzhľadom na vyššie uvedené je potrebné poukázať na ustanovenie § 2 odsek 11 Trestného poriadku, kedy ani Trestný poriadok nepredpokladá, že sudca bude len formálnym arbitrom, a teda ak mal súd pochybnosti o uvedených dôkazných prostriedkoch (čo prokuratúra nemala), mohol sám doplniť dokazovanie kladením adekvátnych doplňujúcich otázok a vykonať aj dôkazy, ktoré strany nenavrhl.

3.7. Súd postupom podľa § 269 Tr. por. neoboznámil podstatné listinné dôkazy a to zápisnice a zadržaní a obmedzení osobnej slobody podozrivej osoby vo vzťahu k obom obžalovaným na č. I. 18 - 23 vyšetrovacieho spisu, z ktorých zápisníc jednoznačne vyplýva, že obaja obžalovaní boli obmedzení na osobnej slobode bezprostredne po spáchaní skutku zakladajúceho znaky trestného činu krádeže spolupáchateľstvom a to dňa 16.11.2016 o 12.31 hod., pričom zo zápisníc vyplývajú aj mená príslušníkov

PZ, ktorí realizovali zaisťovací úkon a tiež osobnú prehliadku a to por. F. O. a por. N. J. I., teda ten príslušník PZ, ktorý mal, podľa výpovede svedka H. I., vojsť do monitorovacej kancelárie spoločnosti Samsung.

3.8. Vzhľadom na vyššie uvedené je tak skutok obž. preukázaný aj zadováženými kamerovými záznamami, zaznamenávajúcimi spáchanie žalovaného skutku. Nateraz nebolo ničím preukázané resp. vyvrátené, že by sa jednalo o vopred pripravovanú akciu, že by mala polícia vopred informácie o pohybe vozidla s osádkou obž., teda že by došlo k nezákonnému sledovaniu osôb, na ktoré sledovanie je potrebný príkaz prokurátora, teda sledovanie v zmysle konkrétnych inštitútov Trestného poriadku za účelom zabezpečenia informácií o pohybe a činnosti osôb a vecí pre účely trestného konania. Súd nezákonnosť tohto dôkazu postavil a vyhodnotil iba na základe výpovede jedného svedka a to H. I.. Kamerový záznam na DVD zo dňa 16.11.2016 bol riadne procesne prevzatý do trestného konania, je riadnym a zákonným dôkazným prostriedkom zachytávajúcím páchanie žalovaného skutku oboma obžalovanými. Vo vzťahu k proporcionalite zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby poukazujem na skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, vznesené obvinenie a následne aj podaná obžaloba a to zločin krádeže podľa § 212 odsek 1, odsek 3 písmeno b), odsek 4 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno e) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku formou spolupáchatelstva podľa § 20 Trestného zákona, pričom prokuratúra nemá žiadne pochybnosti o primeranosti zásahu do ochrany osobnosti osoby (viď R NS SR č. k. 4Tdo 71/2020 z 09.11.2021), ktorá svojim konaním je podozrivá zo spáchania zločinu, za ktorý Trestný zákon v čase spáchania skutku ukladá trest od 3 až na 10 rokov, odhliadnuc od aplikovania aj ust. § 2 odsek 1 Trestného zákona.

3.9. Súd sa pri svojom rozhodovaní s poukazom na zásadu uvedenú v ust. § 2 odsek 12 Tr. por. obmedzil iba na vyhodnotenie dôkazov podľa zákonnosti a bez toho aby skúmal jednotlivé usvedčujúce, odvodené / sprostredkované / dôkazy a tieto vyhodnotil aj podľa ich závažnosti, pravdivosti a vierohodnosti. Skutočnosť, že v tomto trestnom konaní iba jeden svedok vypovedal rozdielne ako v prípravnom konaní ešte nedáva súdu vyvodiť záver o tom, že obžalovaný sa trestnej činnosti nedopustil. V tejto trestnej veci boli zadovážené ako priame tak aj nepriame dôkazy / viď samotné odôvodnenie odvolania /, ktoré jednotlivo ako aj v súhrne majú dôkaznú silu. Tieto dôkazy tvoria sústavu - harmonický celok, pričom medzi každým z týchto dôkazov a dokazovanou skutočnosťou je príčinný vzťah. Sústava týchto dôkazov vo svojom súhrne tvorí jednotnú a ničím nenarušenú sústavu navzájom sa dopĺňajúcich dôkazov, ktoré vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazujú všetky okolnosti žalovaného skutku a z jeho spáchania usvedčujú obžalovaného a jednoznačne vedie k záveru, že obžalovaný sa dopustil skutku zakladajúceho znaky trestného činu uvedeného v podanej obžalobe Okresnej prokuratúry v Galante zo dňa 30.05.2017 sp. zn. 1 Pv 660/16/2202 a súčasne vylučujú možnosť akéhokoľvek iného záveru.

3.10. Pokiaľ bol zároveň daný priestor riadne označený, ako priestor monitorovaný kamerovým systémom, nediskvalifikuje tento záznam ani prípadná skutočnosť, že by došiel príslušník polície za svedkom I. a žiadal ho, aby kameru (otočnú) nasmeroval na konkrétne miesto (ktoré uvedená kamera tak či onak snímala). Pokiaľ polícia disponovala podozrením z možného protiprávneho konania (napr. i priestupku), či už podľa osobnej znalosti osôb obvinených či iných skutočností, úlohou polície je i zabránenie a predchádzanie trestnej činnosti, pričom i práve na tento účel je určitý priestor monitorovaný kamerovým systémom. Pokiaľ sa obvinený rozhodne v takto monitorovanom priestore napr. kraďnúť, samotná skutočnosť, že kamera je počas krádeže úmyselne nasmerovaná na neho a nie je ponechaná na napr. voľné priebežné otáčanie (a to či už z vlastnej iniciatívy obsluhujúceho, príp. na základe požiadania inej osoby, o to viac príslušníka polície), celkom iste zákonnosť a použiteľnosť kamerového záznamu nediskvalifikuje. Súd tak celkom nesprávne diskvalifikoval uvedený dôkaz z procesu vykonávania dôkazov a následného hodnotenia a dospel tak k nesprávnemu záveru.

3.11. S poukazom na vyššie uvedené navrhuje preto aby Krajský súd v Trnave podľa § 321 odsek 1 písmeno a, b, c, d, Trestného poriadku zrušil rozhodnutie Okresného súdu v Galante a vrátil vec prvostupňovému súdu aby ju znova v potrebnom rozsahu prejednal z hľadiska skutkových zistení a ich právneho posúdenia a rozhodol.

4. K odvolaniu prokurátora sa vyjadril obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu podaním zo dňa 03.04.2025 nasledovne:

4.1. Obžalovaný najskôr uviedol ako prvostupňový súd rozhodol a následne zrekapituloval argumentáciu prokurátora.

4.2. Obžalovaný ďalej poukázal na relevantné právne východiská, a to:

Podľa § 2 ods. 14 Trestného poriadku strany sú si v konaní pred súdom rovné.

Podľa § 2 ods. 15 Trestného poriadku trestné stíhanie pred súdom je možné len na základe návrhu alebo obžaloby podanej prokurátorom, ktorú v konaní pred súdom obžaloba alebo návrh zastupuje.

Podľa § 2 ods. 18 Trestného poriadku konanie pred súdom je ústne, výnimky ustanovuje tento zákon. Dokazovanie riadi súd, ktorý však výsluch obžalovaného, svedkov, poškodeného a znalcov spravida ponecháva stranám, najprv tej, ktorá dôkaz navrhla či obstarala.

Podľa § 2 ods. 19 Trestného poriadku pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní, na verejnom zasadnutí alebo na neverejnom zasadnutí smie súd prihliadnuť len na tie dôkazy, ktoré boli v tomto konaní vykonané, ak zákon neustanovuje inak.

Podľa § 235 písm. e) Trestného poriadku obžaloba musí obsahovať dôkazy, ktoré prokurátor navrhuje vykonať na hlavnom pojednávaní, a zoznam vecných dôkazov, ktoré predkladá súdu s obžalobou, spismi a ich prílohami vrátane záznamov o spolupráci podľa § 33a, ak majú súvis so skutkom.

Podľa § 264 ods. 1 Trestného poriadku ak sa svedok odchytil v podstatných bodoch od svojej skoršej výpovede, môže mu byť na návrh prokurátora, obžalovaného alebo obhajcu zápisnica o jeho skoršej výpovedi predložená na vysvetlenie rozporov v jeho výpovediach.

Z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 02.04.2014, sp. zn. 2 Tost 4/2014, ktoré bolo prijaté ako judikát R 118/2014, vyplývajú nasledujúce významné právne závery:

I. Trestný poriadok účinný od 01.01.2006 priniesol odstránenie vyšetrovacej zásady zo súdneho konania, s čím je spojené dôkladné uplatnenie zásady zodpovednosti prokurátora za dokázanie viny obžalovaného, teda zásady „dôkazného bremena“. Vykonávanie dôkazov v súdnom konaní, ktoré strany nenavrhli alebo nezabezpečili, je podľa aktuálnej právnej úpravy možnosťou, nie však už povinnosťou súdu. Prijatím tejto úpravy sa trestné konanie ako spor obžaloby a obhajoby približuje občianskemu súdному konaniu, ktorého je dôkazné bremeno žalobcu charakteristickou črtou.

II. Spravodlivé meritórne rozhodnutie súdu, ktoré má komplexné (obojsmerné) dokazovanie orgánov činných v trestnom konaní v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku umožniť, je v prípade dôkaznej núdze rozhodnutie podľa zásady dôkazného bremena, teda pri pochybnostiach v prospech obžalovaného, čo znamená v neprospech obžaloby. Spravodlivé je, aby každý, kto spáchal trestný čin, bol za jeho spáchanie odsúdený a primerane potrestaný, ale len vtedy, resp. v tom rozsahu, v ktorom mu je vina dokázaná v konaní pred súdom (tzv. „objektívnu“ pravdu totiž v mnohých prípadoch nemožno, práve z objektívnych dôvodov, zistiť). V tomto konaní rozhoduje súd ako nestranný orgán a zodpovednosť za dokázanie skutku, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu, nesie prokurátor (ako žalujúca strana).

III. Ak má prokurátor niesť zodpovednosť za dokázanie viny obžalovaného v konaní pred súdom a ak má súd v tomto konaní vystupovať ako nestranný orgán, nemožno požadovať, aby súd vo vzťahu k prípravnému konaniu plnil úlohu „prieskumného vyšetrovateľa“ (ktorá v zásade patri prokurátorovi) a aby svojim rozhodnutím po predbežnom prejednaní, resp. preskúmaní obžaloby určoval, či prokurátor môže a akým spôsobom má uniesť dôkazné bremeno v súdnom konaní (a ako musí byť) odôvodnená obžaloba, aby obstála pri uznaní viny.

4.3. V tejto súvislosti sú taktiež relevantné právne názory odbornej spisby vo vzťahu k súvisiacej problematike, z ktorých vyplýva, že:

Úloha súdu na hlavnom pojednávaní teda už nie je taká, že by mal súd aktívne vykonávať dokazovanie ohľadne viny (opäť treba zdôrazniť, že dôkazné bremeno ohľadne viny má prokurátor, to sa však netýka už napríklad trestu aj keď ani tam nie je dôkazný návrh prokurátora vylúčený), či že by sa mal stavať do úlohy akéhosi pomocníka prokurátora (tretej strany), ktorý by prokurátorovi dopĺňal, či dotváral dokazovanie v prípadoch jeho pasivity a to tak aby mohol prokurátorovi vyhovieť. Takéto postavenie súdu (t. suplovanie činnosti prokurátora a „nosenie“ dôkazného bremena ohľadne viny) nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Trestného poriadku. Ak by takto súd konal (a sám iniciatívne viedol dokazovanie voči obvinenému, aby mohol uznať vinu, dostal by sa do pozície „zaujatej strany a boli by tu vážne pochybnosti o nestrannosti, či nezaujatosti takéhoto súdu. Ďalej uvádza, že túto zásadu je nutné vymedzovať vo vzťahu k zásade zistenia skutkového stavu veci bez dôvodných pochybností, ktorá ukladá orgánom činným v trestnom konaní zisťovať tak skutočnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj v jeho prospech. Vyjadruje rovnako požiadavku, že orgány činné v trestnom konaní sú povinné úplne a nepochybne preukázať vinu obvineného a odsudzujúci rozsudok môže byť vyhlásený, len ak boli odstránené všetky pochybnosti o vine obžalovaného. Preto zásada prezumpcie neviny je dôležitou zásadou pri dokazovaní skutkového stavu. Od začatia trestného stíhania až do právoplatného odsúdenia sa pozerá na obžalovaného ako na nevinnú osobu.

K uvedenému je nutné dodať, že akonáhle sa začne posilňovať zásada kontradiktórnosti v konaní, tak sa začína posilňovať aj aktivita strán v sporovom konaní a tým sa posilňuje aj skutočnosť, že súd bude rozhodovať na podklade pravdy, ktorá bude výsledkom súperenia strán (tzv. procesná, či formálna pravda). Výsledok sporu tak do istej miery závisí aj od schopnosti jednotlivých procesných strán (ak konkrétna procesná strana nemá adekvátnu argumentačnú výbavu, súd tento nedostatok nemôže vyplňať svojou aktivitou. Dôsledná aplikácia zásady kontradiktórnosti neumožňuje aby sudca nahrádzal

chýbajúcu aktivitu hlavne prokurátora, pretože je to napokon prokurátor, kto zodpovedá za výsledok konania pred súdom ohľadne viny.

Súd je nezávislý orgán, ktorý nie je orgánom činným v trestnom konaní, preto nemá žiadny motív zisťovať skutkový stav veci potrebný na rozhodnutie, súd nie je orgánom, ktorý je určený na boj proti kriminalite a preto je nevýhodnejšie, aby zisťoval skutkový stav na podklade aktivity strán a na základe voľného hodnotenia predložených dôkazov dospel k záveru, či prokurátor uniesol alebo neuniesol dôkazné bremeno. Porušenie zásady rovnosti strán (v rámci nej konfrontačnej zásady), či porušenie zásady nezávislosti a nestrannosti súdu nemôže ospravedlniť zisťovanie tzv. objektívnej pravdy. Trestný poriadok nepozná žiadne ustanovenie, ktoré by súdu ukladalo povinnosť vnášať do dokazovania svoj pohľad na vec, svoje dôkazy nikým nenavrnuté a ktoré by tak dávalo prednosť zisťovaniu objektívnej pravdy pred vyššie uvedenými zásadami (neexistuje ani žiadne ustanovenie, ktoré by prikazovalo zisťovať pravdu za každú cenu).

4.4. Pri zohľadnení písomného odôvodnenia odvolania prokurátorky v kontexte relevantných právnych východísk možno skonštatovať, že jednotlivé argumenty prokurátorky, ako aj celkové odvolanie sú absolútne nedôvodné. Prokurátorka opomínajúc základné zásady trestného konania prenáša nesplnenie svojich procesných povinností v prvostupňovom konaní do odvolacieho konania, pričom neunesenie dôkazného bremena dáva na zodpovednosť súdu prvého stupňa, čo je z pohľadu odvolacích dôvodov neprípustné. Prokurátorkou prezentovaná argumentácia v odvolaní na mnohých miestach vyznieva až paradoxne. Okrem toho jej odvolacie dôvody nerešpektujú právne závery súdov, ktoré vychádzajú zo skoršieho záväzného právneho názoru odvolacieho súdu, ktorý bol vyslovený v rámci pôvodného opravného konania. Pokiaľ prokurátorka spochybňuje hodnovernosť výpovede spoluobžalovaného C. D., túto skutočnosť okrem príbuzenského vzťahu s obžalovaným nepodložila žiadnymi relevantnými okolnosťami, ktoré by boli spôsobilé spochybniť pravdivosť a dôveryhodnosť predmetnej výpovede. Takéto tvrdenie bez uvedenia akejkoľvek od toho objektívne nezávislej skutočnosti je neodôvodnené.

4.5. Osobitne neprípustným odvolacím dôvodom zo strany prokurátorky je výhrada vo vzťahu k svedkovi H. I.. Pokiaľ prokurátorka na jednej strane uvádza, že uvedeného svedka považuje obžaloba za kľúčového avšak na druhej strane jeho nedostatočné dôkazné vyťaženie kladie za vinu prvostupňovému súdu, takáto argumentácia je paradoxná a z procesného hľadiska nemôže obstáť.

4.6. Pokiaľ prokurátorka uvádza, že predmetný svedok mal byť vypočutý „absolútne povrchne“ (čo pripisuje na ťarchu prvostupňovému súdu), prokurátorka opomína, že je to výsledkom jej procesného postupu (nie postupu súdu!), obzvlášť v prípade, ak predmetného svedka považovala obžaloba za kľúčového. Prokurátorka rovnako uvádza, že pri existencii určitých odchýlok vo výpovedi bol súd povinný ich odstrániť postupom podľa § 264 ods. 2 Trestného poriadku, avšak v tejto súvislosti zámerne opomína ustanovenie § 264 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré predpokladá aktivitu strany trestného konania, ktorá v tomto prípade nebola naplnená, čo prokurátorka neprípustne pripisuje na ťarchu prvostupňovému súdu (!).

4.7. V tejto línii, prenášajúc svoju procesnú zodpovednosť a dôkazné bremeno na prvostupňový súd, sa nesie aj ďalšia časť odôvodnenia odvolania prokurátorky, keď napríklad uvádza, že vyššie uvedená výpoveď H. I. mala byť konfrontovaná v kontexte výsluchu ďalších osôb, ktorých nevypočutie dáva za vinu prvostupňovému súdu. Rovnako sa tiež javí argumentácia vo vzťahu k osobe N. O., keď prokurátorka neprípustne uvádza, že súd mal túto osobu stotožniť a predvolať na výsluch, Prokurátorka v odôvodnení odvolania uvádza (doslovne s .5) „ak mal súd pochybnosti o uvedených dôkazných prostriedkoch (čo prokuratúra nemala), mohol sám doplniť dokazovanie kladením adekvátnych doplňujúcich otázok a vykonať aj dôkazy, ktoré strany nenavrhl.“.

4.8. Pokiaľ by sme pripustili právny názor prokurátorky, v podstate by to znamenalo, že postavenie prokurátora, ako „verejného žalobcu“ by v súdnom konaní stratilo význam, pretože všetky procesné povinnosti (vrátane dôkazného bremena) by boli kumulované v jednej osobe (sudcovi), čo je v rozpore so všetkými zásadami, na ktorých je postavené trestné konanie. Takýto právny názor možno označiť za absurdný. Pokiaľ prokurátorka považovala za potrebné vo veci zabezpečiť ďalšie dôkazy alebo už zabezpečené dôkazy vykonať precíznejšie, mala využiť všetky možnosti v intenciách Trestného poriadku.

4.9. V tejto súvislosti je relevantné ustanovenie § 234 ods. 4 Trestného poriadku, ktoré odráža skutočnosť, že za unesenie dôkazného bremena v konaní pred súdom je zodpovedný prokurátor, keďže súdne konanie je konštruované ako kontradiktórny proces dvoch „súperiach“ strán (...) na účel naplnenia tejto úlohy je prokurátor aj po podaní obžaloby oprávnený uložiť policajtovi zabezpečiť dôkaz, ktorý bude vykonaný v konaní pred súdom, pretože sa môže stať jednak to, že prokurátor zistí, že pre súd by mohli byť dôkazy, ktoré on považoval za dostatočné, nedostačujúce.

4.10. Odvolacia argumentácia prokurátorky nemôže obstať aj vzhľadom na zoznam dôkazov uvedených v obžalobe, ktoré prokuratúra navrhovala vykonať na hlavnom pojednávaní. Strohý zoznam dôkazov a následnú nedostatočnú procesnú aktivitu zo strany obžaloby, ktorá vyústila do neunesenia dôkazného bremena a vydania oslobodzujúceho rozsudku, nemožno prenášať na prvostupňový súd a tým zakladať odvolací dôvod v neprospech obžalovaného. V tejto súvislosti bolo povinnosťou prokuratúry detailne špecifikovať zoznam jednotlivých dôkazov v obžalobe a následne v závislosti od vývoja dôkaznej situácie na hlavnom pojednávaní promptne reagovať navrhovaním ďalších dôkazov a vyvíjaním procesnej aktivity.

4.11. Uvedenú procesnú povinnosť si však prokurátorka nespĺnila. Dôkazné prostriedky, ktorých sa prokurátorka v odvolaní domáha, neboli z jej strany navrhnuté, a to ani v rámci obžalobného návrhu na vykonanie dôkazov, ani dodatočným návrhom na hlavnom pojednávaní. S ohľadom na dôsledné rešpektovanie vyššie uvedených základných zásad trestného konania je preto neprípustné, aby prokurátorka nespĺnenie svojich procesných povinností prenášala na prvostupňový súd alebo dokonca na odvolací súd (prostredníctvom ňou založených odvolacích dôvodov). Naopak, odvolací dôvod by zakladal postup, ktorým by súd na hlavnom pojednávaní pristúpil k vykonaniu dôkazov, ktoré boli zo strany obžaloby absolútne opomenuté, čím by porušil (najmä) zásadu kontradiktórnosti a rovnosti zbraní v trestnom konaní.

4.12. Rovnako neprípustná je odvolacia argumentácia prokurátorky, ktorou de facto spochybňuje a prelamuje právne záväzný názor odvolacieho súdu vo vzťahu k nezákonne získanému dôkazu v predmetnej trestnej veci. V rámci predmetného zrušujúceho uznesenia sa odvolací súd dôkladne vysporiadal s dôvodmi nezákonnosti získaného kamerového záznamu, ako aj ďalšími okolnosťami z ktorých súhrne vyplýva, že zabezpečené dôkazy v predmetnej trestnej sú nespôsobilé založiť trestnoprávnu zodpovednosť obžalovaného. Z uvedeného dôvodu sú prokurátorkou uvádzané skutočnosti právne irelevantné a v rozpore s právnymi závermi súdov oboch inštancií, ku ktorým dospeli na základe voľného hodnotenia dôkazov v intenciách § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

4.13. Nad rámec uvedeného je potrebné zdôrazniť, že ukotvenie základných zásad trestného konania a ich dôsledné rešpektovanie v praxi má imanentný význam. V demokratickom a právnom štáte platí zásada prezumpcie nevinu, v zmysle ktorej obvinený (obžalovaný) nie je povinný dokazovať svoju nevinu, ale zodpovednosť za unesenie dôkazného bremena a odsúdenie nesie prokurátor (ako verejný žalobca zastupujúci štát). Úlohou súdu ako spravodlivého arbitra nie je zastupovať obžalobu v konaní pred súdom (a tým napomáhať pri usvedčovaní páchatel'ov). Naopak, rešpektujúc zásadu prezumpcie nevinu a z nej vyplývajúcu zásadu in dubio pro reo, úlohou súdu je vyhodnotiť dôvodnosť obvinení zo strany štátu (prokuratúry) a v prípade, ak tieto obvinenia sú v zmysle predložených dôkazov nedôvodné alebo nedostatočné, súd je povinný rozhodnúť v prospech obžalovaného, pretože platí, že nedokázaná vina má rovnaký význam ako dokázaná nevina. Vyššie uvedenými zásadami sa prokurátorka pri odôvodnení odvolania proti napadnutému rozsudku dôsledne neriadila. Trestné právo v demokratickom a právnom štáte je (a musí byť!) ovládané striktnými pravidlami, ktoré sú zárukou objektívnosti, zákonnosti, správnosti a spravodlivosti celého trestného konania, preto bol prvostupňový súd za takejto dôkazno-procesnej situácie povinný rozhodnúť tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

4.14. S ohľadom na všetky vyššie uvedené skutkové ako aj právne dôvody obžalovaný považuje rozsudok súdu prvého stupňa za správny a zákonný. Z uvedeného dôvodu obžalovaný žiada, aby odvolací súd odvolanie prokurátorky postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol, pretože nie je dôvodné.

5. Na rozhodnutie o odvolaní prokurátora nariadil tunajší súd verejné zasadnutie, ktoré sa vykonalo v prítomnosti prokurátora a obhajcu. Obhajca navrhol odvolanie prokurátora zamietnuť ako nedôvodné, prokurátor navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie, nakoľko ho považuje za nezákonné, nesprávne a predčasné, má za to, že skutkový stav nebol riadne a dostatočne zistený.

6. Podľa § 315 Trestného poriadku, o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku, odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

7. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal prokurátor ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výroku, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný. Po preskúmaní napadnutého výroku a konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

8. Vo veci už raz rozhodol prvostupňový súd, a to rozsudkom zo dňa 24.07.2023, kedy uznal obžalovaných A. B. a C. D. za vinných, že

C. D. a A. B. po vzájomnej dohode prišli dňa 16.11.2016 v čase okolo 12.25 hod. na osobnom motorovom vozidle značky Škoda Fabia, evidenčné číslo E. XXXXX, na parkovisko k reštaurácii „MERC“ v Galante na ulici Hviezdoslavovej, kde s vozidlom zaparkovali, C. D. vystúpil z miesta spolujazdca vodiča vozidla, ktorým bol A. B. a následne na tam zaparkovanom osobnom motorovom vozidle značky Škoda SUPERB, evidenčné číslo B. XXXXX, čiernej farby, vo vlastníctve spoločnosti ČSOB Leasing, a.s., Bratislava, Panónska cesta 11 a v držbe spoločnosti SCM Logistics, s.r.o., Bratislava - Staré Mesto, Zámocká 7074/30, nezisteným spôsobom prekonal uzamykací mechanizmus vozidla, otvoril dvere na strane spolujazdca a z vozidla odcudzil slnečné okuliare značky Oliver Peoples spolu s puzdrom čiernej farby, osviežovač vzduchu, po čom nasadol do vozidla značky Škoda Fabia na miesto spolujazdca vodiča A. B., ktorý po celý čas sedel vo vozidle a strážil okolie, následne chceli z miesta s vozidlom odísť, pričom však boli zastavení príslušníkmi Okresného riaditeľstva Policajného zboru Galanta, čím poškodenému B. F. G., bola odcudzením vecí spôsobená škoda vo výške 299,- Eur, pričom A. B. bol trestným rozkazom Okresného súdu Galanta pod číslom konania OT 147/15 zo dňa 07.07.2015, právoplatný dňom 07.07.2015 odsúdený za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona, teda obžalovaný A. B. - spoločným konaním si prisvojil cudziu vec tým, že sa jej zmocnil a spôsobil tak malú škodu,

a čin spáchal vlámaním, hoci bol za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený obžalovaný C. D. - spoločným konaním si prisvojil cudziu vec tým, že sa jej zmocnil a spôsobil tak malú škodu a čin spáchal vlámaním,

čím spáchali

obžalovaný A. B. - prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a/, písm. b/, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona

obžalovaný C. D. - prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a/, písm. b/ Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona.

Za to ich odsúdil nasledovne:

obžalovaný A. B.

Podľa § 212 ods. 2, § 37 písm. m/, § 38 ods. 2,4, § 56 Tr. zák. na peňažný trest vo výške 160,- (stošesťdesiat) Eur. Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol obžalovaným úmyselne zmarený mu súd ukladá náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jedného) mesiaca.

obžalovaný C. D.

Podľa § 44 Tr. zák. súd upúšťa od uloženia súhrnného trestu odňatia slobody podľa § 42 Tr. zák. pretože pokladá trest uložený rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 2T 103/2017 zo dňa 28.07.2021, právoplatný 28.07.2021 na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovaného za dostatočný.

9. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd na základe odvolania podaného obžalovaným B. rozhodol uznesením zo dňa 27.06.2024, č. k. 5To/168/2023-650 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o vine, treste a spôsobe jeho výkonu vo vzťahu k obžalovanému A. B. a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Odvolací súd uviedol, že obžalovaný v podanom odvolaní vytkol okresnému súdu, že rozhodnutím a jeho odôvodnením poprel zásadu rozhodovania na základe zákonných dôkazov. Zo zabezpečeného obrazového záznamu vyhotoveného kamerovým zariadením určeným na ochranu majetku spoločnosti

Samsung, nie je možné podľa obžalovaného vyvodzovať záver o usvedčujúcom dôkaze voči obžalovanému, zároveň že súd nezohľadnil výpovede obžalovaného D. a svedka I. v prospech obžalovaného B.. Záver okresného súdu o zákonnosti vykonaného dôkazu (spomínaného obrazového záznamu) nie je podľa obhajoby správny, a ani úvaha súdu o absolútnej nadradenosti verejného záujmu štátnych orgánov na ochrane spoločnosti pred trestnými činmi nad ochranou sfér osobnosti fyzickej osoby. Okresný súd totiž v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že „k danému záveru dospel súd na základe zadováženého kamerového záznamu, z ktorého je bezpochybné preukázané, že obaja obžalovaní po rozdelení úloh participovali na páchaní tejto trestnej činnosti...“ a tiež že „súkromie každého človeka je hodné ochrany pred neoprávnenými zásahmi. Prelom tejto ochrany je prípustný len v prípade záujmu ochrany spoločnosti alebo ochrany ústavne garantovaných základných práv a slobôd iných osôb. Ochrany svojho súkromia sa nemôže úspešne dovolávať osoba (páchateľ), ktorá svojím úmyselným konaním narúša súkromný majetok inej osoby. Legitímny verejný záujem štátnych orgánov na ochrane spoločnosti (jednotlivcov) pred trestnými činmi alebo na odhaľovaní, objasnení a potrestaní takej činnosti, je zásadne nadradený (prioritný) záujmu páchatel'a trestnej činnosti na ochrane sfér svojej osobnosti.“ Podľa okresného súdu „ani argumentáciu obhajoby o dopade prípadného nesplnenia podmienok registrácie prevádzkovateľa systému kamier ohľadne monitorovania inkriminovaného parkoviska, nemôže mať podľa právneho názoru súdu vplyv na zákonnosť uvedeného dôkazu, nakoľko v prípade, že ako prevádzkovateľ informačného systému má povinnosti, ktoré porušil, tak v takom prípade mohol Úrad na ochranu osobných údajov postupovať v zmysle zákona č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov platný a účinný v čase spáchania skutku. Porušenie tejto povinnosti nemôže mať prednosť pred odhalením trestnej činnosti, ktorej sa obžalovaní dopustili.“

10. Takéto odôvodnenie okresného súdu vyhodnotil krajský súd ako nesprávne. Námietku obžalovaného o tom, že proporcionálna zásaha do osobnostných práv fyzickej osoby musí byť skúmaná najmä v kontexte závažnosti páchanej trestnej činnosti, vyhodnotil ako dôvodnú. Z tohto hľadiska však okresný súd zásah do osobnostných práv nehodnotil. Rovnako ako nevyhodnotil okolnosť, ktorá vyplynula z výpovede svedka I. o tom, že mu policajť dával pokyny o tom, ako a koho má monitorovať, pričom nebol vydaný príkaz na sledovanie vecí a osôb v zmysle Trestného poriadku.

11. K námietke obžalovaného, že okresný súd sa „snažil navodiť dojem“ o pluralite dôkazov svedčiacich v neprospech obžalovaného B. a že jediným usvedčujúcim dôkazom je predmetný obrazový záznam krajský súd uviedol:

Okresný súd skutočne vyslovil právny názor, že „ďalším faktorom pri posúdení prípustnosti kamerového záznamu ako dôkazu v trestnom konaní je skutočnosť, či kamerový záznam možno považovať za jediný dôkaz preukazujúci vinu obžalovaných, alebo ide len o podporný dôkaz v kontexte viacerých, v danom prípade dostupných dôkazov. V tomto prípade súd poukazuje nato, že kamerový záznam nie je ojedinelým dôkazom preukazujúcim vinu obžalovaných. V tejto súvislosti súd poukazuje najmä na zadovážené dôkazy - doznanie obžalovaného C. D. o spáchaní žalovaného skutku, zápisnicu o vykonaní prehliadky vozidla Škoda Fabia, odborné vyjadrenie č. 71/2016 vypracované znalcom doc. Ing. Miroslavom Mokřým, PhD., odborné vyjadrenie k diaľkovému ovládaniu k osobnému motorovému vozidlu značky Škoda Superb. Teda z vyššie uvedených dôvodov je takýto kamerový záznam použiteľný v trestnom konaní v súlade s § 119 Tr. por.“

Krajský súd upozornil, že priznanie obžalovaného D. (spoluobžalovaného) nie je dôkaz, z ktorého možno vyvodzovať záver o vine obžalovaného B.. Obzvlášť ak obžalovaný D. vo vzťahu k obžalovanému B. a jeho participácii na skutku, ku ktorému sa obžalovaný D. priznal, uviedol, že obžalovaný B. sa na tom nepodieľal a že mu nepovedal, že ide kradnúť, obžalovaný B. podľa výpovede spoluobžalovaného D. ho len doviezol za kupcom, a čakal na neho, rozhodnutie obžalovaného D. kradnúť podľa jeho vlastnej výpovede urobil tento spontánne.

12. Zároveň okresný súd dospel k záveru, že spôsob vniknutia do vozidla bol vlámaním, t.j. nedovoleným prekonaním uzamknutia motorového vozidla za použitia elektronického zariadenia, čo vyvodil z odborného vyjadrenia znalca doc. Ing. Mokřého, PhD. (a zápisnice o vykonaní prehliadky vozidla Škoda Fabia, odborného vyjadrenie k diaľkovému ovládaniu k osobnému motorovému vozidlu značky Škoda Superb, či výpovede poškodeného). Uvedená skutočnosť však nie je premietnutá ani v skutkovej vete napadnutého rozsudku, kde sa kladie obžalovaným za vinu, že „nezisteným spôsobom prekonal uzamykací mechanizmus vozidla“.

13. Prvostupňový súd pochybil, keď rozhodnutie o vine obžalovaného B. založil aj na „dôkaze“, ktorým má byť „doznanie“ spoluobžalovaného D. o spáchaní žalovaného skutku, rovnako v tom, že sa nevysporiadal dostatočným spôsobom so zákonnosťou dôkazu, z ktorého vyvodzoval vinu obžalovaného B. - obrazového záznamu získaného kamerovým zariadením spoločnosti Samsung.

14. Prvostupňový súd tak ustálil svoje skutkové zistenia aj na základe skutočností, ktoré nevyplývajú zo zákonne vykonaných dôkazov.

15. Zistené pochybenie prvostupňového súdu malo za následok zrušenie rozsudku prvostupňového súdu v rozsahu výroku o vine, treste a spôsobe jeho výkonu obžalovaného B. a vrátenie veci prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

16. Úlohou prvostupňového súdu, na odstránenie vytýkaného nedostatku, bolo riadne sa vysporiadať s obranou obžalovaného, dôsledne vyhodnotiť zabezpečené dôkazy z hľadiska ich zákonnosti a prípadne vylúčiť z hodnotenia dôkazov dôkazy, resp. časť ich obsahu, ktoré nie sú v súlade so zákonom a nanovo zhodnotiť vykonané dôkazy a odvodiť z nich príslušné skutkové zistenia týkajúce sa rozhodnutia o vine obžalovaného B..

17. Krajský súd sa z dôvodu zrušenia napadnutého rozhodnutia, osobitne nezaoberal odvolaním prokurátora vo vzťahu k uloženému trestu obžalovanému B.. Vysporiadanie sa s týmito námietkami malo byť úlohou prvostupňového súdu v prípade, ak bude o treste obžalovaného rozhodovať.

18. Po vrátení veci prvostupňový súd nariadil hlavné pojednávanie a na tomto rozhodol napadnutým rozsudkom.

19. Svoje rozhodnutie odôvodnil nasledovne:

„V prvom rade súd poukazuje na výpoveď obžalovaného A. B., ktorý v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní spáchanie žalovaného skutku poprel s tým, že on nemal žiadnu vedomosť o trestnej činnosti obžalovaného C. D..

Ďalej súd poukazuje na výpoveď obžalovaného C. D., ktorý v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní vylúčil participáciu spoluobžalovaného A. B. na krádeži slnečných okuliarov značky Oliver Peoples spolu s puzdrom čiernej farby ako aj osviežovaču vzduchu z osobného motorového vozidla značky Škoda SUPERB. Tejto krádeži sa dopustil neplánovite, výlučne iba on s tým, že spoluobžalovaný B. nemal o tom žiadne poznatky.

Na základe vyššie uvedeného súd dospel k záveru, že v prípade obžalovaného A. B. nebola preukázaná subjektívna stránka trestného činu t.j. úmyselné zavinenie vo forme priameho alebo nepriameho úmyslu pre absenciu vedomostnej (rozumovej, intelektuálnej) zložky zavinenia ako aj vôľovej zložky zavinenia. V rámci hodnotenia produkovaných dôkazov aj s poukazom na právne stanovisko krajského súdu, okresný súd vyhodnotil dôkaz zadovážený obrazový záznam získaný kamerovým zariadením spoločnosti Samsung ako dôkaz získaný nezákonným spôsobom, ktorý nie je možné pripustiť ako dôkaz v trestnom konaní s poukazom na základnú zásadu Trestného poriadku § 2 ods. 12 Tr. por. V tejto súvislosti súd poukazuje na výpoveď svedka H. I., ktorý vo svojej výpovedi uviedol, že v inkriminovanom čase pracoval ako pracovník SBS, vnútorná ochrana, monitoring v spoločnosti Samsung Galanta, mal na starosti obsluhu kamier. Do miestnosti vošiel pracovník kriminálnej polície s tým, aby monitoroval parkovisko. Neukázal mu žiadny príkaz. Konkrétne mu ten policajt povedal, ktoré vozidlo má monitorovať a ktoré osoby. Ovládanie kamier mal ručné.

V tomto prípade postup polície je potrebné hodnotiť ako sledovanie osôb a vecí. Sledovanie osôb a vecí môže byť prostriedkom operatívno-pátracej činnosti v zmysle § 39 Zák. č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbore, pričom dôkaz získaný sledovaním osôb a vecí týmto postupom je možné použiť len vtedy, ak bol získaný zákonným spôsobom, v súlade so zákonným postupom stanoveným v zákone o policajnom zbore a získanie tohto dôkazu neodporuje resp. neobchádza príslušné ustanovenia Trestného poriadku. Trestný poriadok je v pomere špeciality k zákonu o policajnom zbore. Pokiaľ ide o konkrétne podozrenie zo spáchania trestného činu, ktoré je spojené so zásahmi do základných práv a slobôd fyzických osôb, má Trestný poriadok aplikačnú prednosť. Sledovanie osoby a vecí je zásahom do súkromia fyzickej osoby, právo na rešpektovanie súkromného života fyzickej osoby patrí medzi základné práva a slobody dané Ústavou SR ako aj vyplývajúce z Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Zároveň je potrebné uviesť, že v prípade konfliktu práva na ochranu súkromia na jednej strane a záujem spoločnosti na ochrane pred kriminalitou, odhalením a potrestaním páchatel'a trestnej činnosti na strane druhej, riešenie tohto konfliktu je v teste proporcionality, ktorý určí prevyšujúci záujem. Súd môže vykonať dôkaz získaný v rozpore so zákonom, ak je právo protistrany posúdené ako v konkrétnom prípade silnejšie právo než porušené právo toho, na koho úkor sa právo vykonáva. Proporcionality zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby musí byť skúmaná najmä v kontexte závažnosti páchanej trestnej činnosti. V tomto prípade vzhľadom na mieru závažnosti trestnej činnosti prevažovali osobnostné práva na ochranu súkromia obžalovaného A. B..

Na základe takejto dôkaznej núdze s prihliadnutím na zásadu „in dubio pro reo" (v pochybnostiach v prospech obvineného), súd podľa § 285 písm. c/ Tr. por. oslobodil obžalovaného A. B. spod obžaloby Okresnej prokuratúry Galanta pre prečin krádeže spolupáchatel'stvom podľa § 20 k § 212 ods. 1 písm.

a, písm. b, ods. 2 písm. b/ na základe Trestného zákona účinného do 05.08.2024, pretože nemal za dokázané, že tento skutok spáchal obžalovaný.“

20. Krajský súd ako súd odvolací sa pri prieskume napadnutého rozsudku zameril na skúmanie toho, či okresný súd ako súd prvostupňový vykonal všetky navrhované dôkazy, ktoré môžu prispieť k objasneniu stíhaného skutku, či pri hodnotení vykonaného dokazovania bral do úvahy všetky relevantné a zároveň zákonné dôkazy, resp. skutočnosti z nich vyplývajúce, či tieto hodnotil samostatne, ako aj vo ich vzájomných súvislostiach a či pri hodnotení dôkazov použil logicky správne postupy. Pokiaľ sú všetky uvedené aspekty tvorby rozhodnutia dodržané, nemožno súdu vytknúť správnosť záveru, ku ktorému dospel a to aj v prípade, ak by odvolací súd sám vyhodnotil zistené skutočnosti iným spôsobom. Takto sa prejavuje zásada voľného hodnotenia dôkazov, vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

21. Po preskúmaní napadnutého rozsudku, z dôvodov vymedzených v podanom odvolaní prokurátora, dospel odvolací súd k nasledovným záverom:

22. Prokurátor v podanom odvolaní vytýka okresnému súdu, že nedostatočne zistil skutkový stav. Poukazuje na to, že obžalovaný D., ktorý svojou výpoveďou vyviňuje obžalovaného B., je v príbuzenskom a rodinnom vzťahu k nemu, vinu prevzal na seba, a jeho výpoveď je treba vyhodnotiť ako zavádzajúcu a nepravdivú. A to aj k samotnému momentu krádeže, keď obžalovaný D. tvrdí, že sa jednalo o tzv. náhodnú udalosť, nemyslel si že niečo ukradne, iba využil že zostali otvorené dvere na vozidle. Uvedené je podľa prokurátora vyvrátené tým, že obaja obžalovaní mali pri sebe vysielačku – rušičku, ktorú do vozidla priniesol obžalovaný D..

23. K uvedenej námietke krajský súd uvádza, že vierohodnosť výpovede spoluobžalovaného, ktorý vypovedal k účasti iného obžalovaného (spoluobžalovaného) na žalovanom skutku je možné vyhodnocovať aj z hľadiska existencie príbuzenského (rodinného pomeru) medzi nimi, a rovnako aj z hľadiska „súladnosti“ s ostatnými dôkazmi. Vyhodnotiť výpoveď obžalovaného D. urobenú po jeho vyhlásení o vine ako zavádzajúcu a nepravdivú len z dôvodu existencie príbuzenského vzťahu k druhému spoluobžalovanému, ktorého svojou výpoveďou „vyviňuje“, však nemožno. Prokurátor ďalej vyhodnotil spomínanú výpoveď obžalovaného D. aj ako nepravdivú z dôvodu, že skutočnosť o ktorej vypovedá, teda že vykonanie krádeže bolo náhodné a teda nie pripravované, je v rozpore s okolnosťou, že obaja obžalovaní mali pri sebe rušičku, ktorú do vozidla priniesol obžalovaný D.. Krajský súd však konštatuje, že z predloženého spisového materiálu a vykonaného dokazovania vyplýva len to, že prehliadkou motorového vozidla Škoda Fábria, na ktorom prišiel po obžalovaného D. obžalovaný B., aby ho odviezol na stretnutie, teda vozidla, ktoré bolo následne zaparkované pri reštaurácii Merci v Galante, a z ktorého obžalovaný D. vystúpil a vykonal krádež v obžalobe špecifikovaných vecí (tak ako o tom aj sám vypovedal), bola okrem iného zaistená rádiostanica Baofeng. A touto podľa odborného vyjadrenia možno blokovať uzamknutie alebo odomknutie určitých motorových vozidiel. Z uvedeného nemožno vyvodit' ani skutočnosť, že obaja obžalovaní mali pri sebe rušičku (uvedenú rádiostanicu), ani že ju do vozidla priniesol obžalovaný D.. Tento totiž pri svojej výpovedi pred súdom o rušičke, resp. vyššie uvedenej rádiostanici nevypovedal. Výpoveď obžalovaného D. z prípravného konania nebola na hlavnom pojednávaní, teda v konaní pred súdom prečítaná. Takýto dôkaz, z ktorého by vyplynulo u koho rušička bola, prípadne kto ju do auta priniesol, vykonaný pred súdom nebol. Nemožno tiež opomenúť to, na čo upozornil krajský súd už v predchádzajúcom rozhodnutí, že v skutkovej vete podanej obžaloby a napadnutého rozsudku je uvedené, že obžalovaný D. mal prekonať uzamykací mechanizmus vozidla nezisteným spôsobom, a nie tzv. rušičkou.

24. Z uvedených hľadísk preto nemožno vyhodnocovať vierohodnosť výpovede spoluobžalovaného D. tak, ako to tvrdí prokurátor v podanom odvolaní. Každopádne je však nevyhnutné uviesť, že výpoveď obžalovaného D., po urobení vyhlásenia o vine, vo vzťahu k druhému obžalovanému, nie je výpoveďou usvedčujúcou (vo vzťahu k obžalovanému B.). Táto výpoveď podľa okresného súdu korešponduje s výpoveďou obžalovaného B., ktorý poprel účasť na skutku a ktorý potvrdil tú časť výpovede obžalovaného D., v ktorej popisoval spoločný príchod na miesto činu a tiež to, že z vozidla vystúpil obžalovaný D., aj sa do vozidla vrátil po tom, čo šiel k nejakému autu a nahol sa do neho.

25. K odvolacej námietke prokurátora, že svedok I. vypovedal sčasti rozdielne v konaní pred súdom oproti výpovedi v prípravnom konaní a teda že bolo povinnosťou súdu zisťovať vyjadrenie a vysvetlenie rozporov v jeho výpovediach, krajský súd uvádza, že v konaní pred súdom bola čítaná na návrh prokurátora výpoveď svedka I. z prípravného konania a bol daný priestor prokurátorovi na otázky svedkovi. Okresný súd vyzval svedka na vysvetlenie k obom jeho výpovediam, teda výpovedi z prípravného konania v kontexte jeho výpovede pred súdom. Prokurátor v podanom odvolaní namieta nedostatočnosť výsluchu svedka zo strany súdu, vymenováva otázky a okolnosti, na ktoré mal byť vypočutý. Zo zápisnice z vykonaného hlavného pojednávania, na ktorom bol svedok vypočutý, však vyplýva, že prokurátor bol vyzvaný, či má ďalšie otázky na svedka, po tom, čo bola čítaná jeho výpoveď

z prípravného konania, ten otázky na svedka nemal. Prokurátor tiež namietal, že súd nežadovávajú ďalšie dôkazy a to výsluch osoby J. I., osoby K. L. a osoby N. O.. Z predloženého spisového materiálu však nevyplýva, že by prokurátor do rozhodnutia okresného súdu o vyhlásení dokazovania za skončené navrhol doplnenie dokazovania o zabezpečenie a vypočutie uvedených osôb ako svedkov v tomto konaní.

26. K námietke prokurátora k tomu, že s ohľadom na ustanovenie § 2 Trestného poriadku ani Trestný poriadok nepredpokladá, že sudca bude len formálnym arbitrom a teda ak mal súd pochybnosti o uvedených dôkazných prostriedkoch, čo prokuratúra nemala, mohol sám doplniť dokazovanie kladením adekvátnych doplňujúcich otázok a vykonať aj dôkazy, ktoré strany nenavrhli, je potrebné uviesť nasledovné:

27. Prokurátor ohľadom svedka I. namieta že súd vyhodnotil výpoveď svedka I. iba v kontexte jeho výpovede z konania pred súdom. Prokurátor však ani v podanom odvolaní neuviedol, v čom a ohľadom akých skutočností vypovedal svedok I. odlišne v konaní pred súdom oproti výpovedi v prípravnom konaní (ktorá bola vykonaná v konaní pred súdom jej prečítaním), zároveň pritom vyčíta súdu nesplnenie povinnosti odstraňovať rozpory vo výpovediach svedka.

28. V prípade výpovede svedka I. z prípravného konania, ktorá bola v konaní pred súdom oboznámená, je potrebné konštatovať, že z nej nevyplýva žiadna konkrétna rozhodná okolnosť vo vzťahu k participácii obžalovaného B. na žalovanom skutku. Svedok popisoval že prostredníctvom kamier sledoval parkovisko, kde videl osobu v červenom kabáte vystúpiť z vozidla Fabia, pristúpiť k inému vozidlu, otvoriť na vozidle dvere, otvoriť kufr a vrátiť sa k vozidlu, na ktorom prišla. Osoba si sadla na stranu spolujazdca. Následne mal svedok volať osobe I., o ktorom vedel že robí na polícii, a to z dôvodu, že sa mu na parkovisku k Samsungu javila jedna osoba podozrivá.

29. Prokurátor tvrdí, že pravdivosť výpovede svedka I. je možné správne vyhodnotiť len v kontexte iných dôkazov, ktoré súd nevykonal. Krajský súd však už uviedol, že tieto prokurátor nenavrhol v konaní pred súdom vykonať. Neskôr prokurátor v odvolaní namietol, že on pochybnosti o zákonnosti dôkazov nemal. Zároveň ale, ako bolo uvedené vyššie, namieta v odvolaní, že svedok I. nebol vypočutý dôslednejšie.

30. Z uvedeného nie je krajskému súdu zrejmé, čo presne vzbudzuje v prokurátorovi pochybnosť o pravdivosti výpovede svedka I., o ktorú časť jeho výpovede má ísť, či o celok ako taký.

31. Svedok I. vypovedal jednak o tom, čo videl vlastnými zmyslami do príchodu iných osôb na monitorovacom zariadení, a jednak o tom, aké osoby a z akého dôvodu následne kontaktoval. V konaní pred súdom uviedol, že jeho výpoveď v prípravnom konaní bola pravdivá, a rovnako je pravdivá aj tá výpoveď urobená v konaní pred súdom, kde uviedol, že do monitorovacej miestnosti za ním prišiel policajt a prikázal mu monitorovať parkovisko. Rozporná sa môže javiť tá časť jeho výpovede, kedy na otázku obhajoby svedok pred súdom uviedol, že predtým nemonitoroval parkovisko kamery, začal až na pokyn policajta. Svedok však zároveň zotrval na tom, že pravdivo vypovedal aj v prípravnom konaní.

32. Svedkova výpoveď o ním pozorovaných a sledovaných udalostiach, teda o konaní osoby/ osôb, ktoré svedok mal vidieť na parkovisku tak ako je to popísané vyššie (pod bodom 28 tohto odôvodnenia) v zmysle jeho výpovede z prípravného konania, podľa odvolacích námietok prokurátora mohla byť vyhodnotená ako nepravdivá v kontexte iných dôkazov, súdom nevykonaných. Ak týmto nevykonaným dôkazom má byť podľa prokurátora obsah kamerového záznamu, potom treba uviesť, že prokurátor nielen v podanej obžalobe, ani v odvolacích námietkach neuviedol, čo z obsahu kamerového záznamu je spôsobilé spochybňovať vierohodnosť výpovede svedka I. v časti, kde on sám popísal udalosti ním videné (sledované) na parkovisku. V tejto časti nemožno okresnému súdu vyčítať, že ak mal pochybnosti o výpovedi svedka I., mal sám okresný súd zabezpečiť ďalšie dôkazy.

33. Nie je ani dôvod vytknúť okresnému súdu, že pochybil pri výsluchu svedka I., a že sa nedostatočne vysporiadal s povinnosťou odstraňovať rozpory v jeho výpovediach, a najmä to, že nevypočul svedka na ďalšie okolnosti, tak ako prokurátor v odvolaní namieta. K tomu sa krajský súd vyjadril už v bode 25 tohto odôvodnenia. A rovnako tak nemožno vytknúť, že súd nevypočúval svedka podrobnejšie ale iba povrchno, ako to prokurátor namieta. V zmysle § 258 ods. 1 Trestného poriadku súd umožní prokurátorovi vypočuť svedka, k čomu podľa predloženého spisového materiálu v tomto prípade aj prišlo a súd umožnil vypočuť obžalovaného aj jeho obhajcov. Uvedené sa v prvom rade týka námietky prokurátora voči spôsobu vypočutia svedka I. k osobe obžalovaného B., k pohybu osôb a vecí v inkriminovanom čase a pod. tak ako to namietol v podanom odvolaní. Krajský súd nemôže vyhodnotiť postup okresného súdu ako nesprávny, či nezákonný, keď tento po výsluchu svedka I. v konaní pred súdom, vrátane prečítania jeho výpovede z prípravného konania, k okolnostiam, ktoré svedok vnímal a o ktorých vypovedal ohľadom jeho vlastného pozorovania diania na predmetnom parkovisku, kde malo prísť ku skutku, neinicioval vykonanie ďalších dôkazov, resp. keď nemal potrebu sám (okresný súd) vypočúvať svedka podrobnejšie. Z tejto časti výpovede svedka I., teda po prečítaní výpovede

z prípravného konania a vyjadrenia svedka, že aj vtedy vypovedal pravdu, ani z pohľadu krajského súdu nevyplývajú také pochybnosti o výpovedi svedka, ktoré by samé osebe vyvolali potrebu ďalšieho dokazovania. Ak bol prokurátor presvedčený a mal informáciu, že sú ďalšie dôkazy, ktoré je potrebné vykonať a ktoré by privedli spochybenie výpovede svedka I., bolo na jeho iniciatívu takéto dôkazy súdu navrhnúť. Čo sa týka tej časti kedy svedok I. sa v konaní pred súdom vyjadril odlišne od výpovede z prípravného konania, keď uviedol, že monitorovať začal na pokyn policajta, ale zároveň zotrval na pravdivosti svojej výpovede z prípravného konania, rovnako tak treba upozorniť, že to bol práve prokurátor, ktorý navrhoval prečítať výpoveď svedka z prípravného konania a bol to prokurátor, ktorý následne po jej prečítaní nemal ďalšie otázky na svedka, teda nemal potrebu „podrobnejšieho“ výsluchu svedka).

34. Podľa § 10 ods. 1 Trestného poriadku sa za orgán činný v trestnom konaní považuje len policajť a prokurátor. Súd už nie je zaradený medzi orgány činné v trestnom konaní, ale jeho úloha vyplýva z nestrannosti a nezávislosti súdov (§ 10 ods. 2 Trestného poriadku). Súd je nezávislým arbitrom, ktorý poskytuje stranám priestor na vykonávanie dokazovania, ktoré potom hodnotí podľa zásad voľného hodnotenia dôkazov. V zmysle základnej zásady trestného konania vyjadrenej v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku majú povinnosť zisťovať skutkový stav vecí, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, len orgány činné v trestnom konaní. Dôkazy pritom obstarávajú z úradnej povinnosti, pričom orgány činné v trestnom konaní by mali s rovnakou starostlivosťou objasňovať okolnosti, ktoré svedčia proti obvinenému ako aj okolnosti, ktoré svedčia v prospech obvineného a v oboch smeroch vykonávať dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. Z uvedenej základnej zásady trestného konania vyplýva, že len orgány činné v trestnom konaní (t. j. policajť a prokurátor) musia obstarávať dôkazy, ktoré sa týkajú skutkového stavu vecí z úradnej povinnosti. Súd už takúto povinnosť nemá. Pri posudzovaní (prejednávani) otázky viny, či neviny (prípadne právnej kvalifikácie) by teda mal súd zasahovať do dokazovania len celkom výnimočne (napríklad v otázke posudzovania premlčania, účinnej ľútosti, nepříčetnosti, zmeny zákona priaznivejšej pre obžalovaného, či účasti na amnestii) a to sa týka aj vykonávania dôkazov zo strany súdu, či kladení doplňujúcich otázok svedkom, ktorých výsluchy vykonávajú strany.

35. Rovnako tak treba potom vyhodnotiť aj odvoláciu námietku prokurátora k tomu, že okresný súd mal sám doplniť dokazovanie výsluchom svedkov I. a L. vo vzťahu k okolnostiam, za akých bol monitorovaný priestor parkoviska. Krajský súd už vyššie uviedol, že možno pri hodnotení dokazovania zohľadniť výpoveď svedka I., ktorý sa v prípravnom konaní vyjadril k tomu, čo sám videl že sa odohrávalo na parkovisku a to prostredníctvom monitorovacieho zariadenia. Možno tak postupovať z dôvodu, že svedok sám uviedol k výpovedi z prípravného konania, že bola pravdivá. Je pravdou, že z jeho výpovede na hlavnom pojednávaní tiež vyplynulo, že mal byť inštruovaný inými osobami, pričom zostalo otáznym, či v tejto časti vypovedal už k „ďalšiemu“ monitorovaniu inkriminovaného priestoru. Okresný súd vyhodnotil postup polície (keďže osobou, ktorá mala inštruovať svedka k monitorovaniu parkoviska, mal byť pracovník kriminálnej polície), ako nezákonný, pretože absentoval príkaz, resp. pretože nebolo postupované v zmysle Trestného poriadku pri sledovaní osôb a vecí. V tomto smere však krajský súd uvádza, že to, či svedok I. obdržal príkaz od inej osoby na monitorovanie parkoviska od začiatku, je spochybnené, pretože sám svedok potvrdil pravdivosť svojej výpovede z prípravného konania, vrámcami ktorej o kontaktovaní osoby policajta uviedol, že k tomu prišlo až po jeho vlastnom pozorovaní udalostí odohrávajúcich sa na parkovisku. Prokurátorom namietaný a vytykaný postup súdu, ktorý ex offo nedoplnil dokazovanie o výsluch policajta I. a výsluch osoby K. L. (nadradeného svedka I.) sa tak má podľa názoru krajského súdu dotýkať okolnosti nepodstatnej pre rozhodnutie a to v tom zmysle ako už opakovane krajský súd v tomto odôvodnení zdôraznil, že svedok I. vypovedal (v prípravnom konaní, pričom táto jeho výpoveď bola prečítaná v konaní pred súdom) o tom, čo pozoroval na vlastné oči prostredníctvom kamier. Avšak z tohto popisu udalostí nie je možné vyvodiť usvedčujúci dôkaz k participácii obžalovaného B. na skutku tak ako sa mu kladie za vinu obžalobou, teda že išlo o konanie spoluobžalovaných po vzájomnej dohode a že obžalovaný B. sedel vo vozidle a strážil okolie. A ako už bolo uvedené pod bodom 33 tohto odôvodnenia, nemôže byť vyhodnotená ako dôvodná námietka prokurátora k tomu, že zároveň mal okresný súd vypočuť svedka podrobnejšie a to k tomu, čo pozoroval cez monitorovanie parkoviska. Vo výsluchu svedka prokurátorovi v tomto smere v zmysle predloženého spisového materiálu súd nebránil, vypočutie svedka prokurátorovi umožnil, rovnako tak umožnil aj prokurátorovi prípadné ďalšie kladenie otázok po prečítaní výpovede svedka z prípravného konania, pričom na (ne)konanie prokurátora, ktorý sám svedka podrobnejšie nevypočuť, nemal na neho ďalšie otázky, ale toto vyčíta ako nesprávny postup okresného súdu, nemôže mať vplyv a ani nemá to, že súd (v rozpore s názorom prokurátora premietnutým v odvolaní) ani ex offo nedoplnil dokazovanie výsluchom svedkov I., L. a ohľadom preverenia vierohodnosti obžalovaného B. v kontexte dôvodu

príchodu obžalovaných na miesto činu ani výsluchom osoby N. O.. Rovnako tento dôkaz, teda výsluch osoby N. O., prokurátor nenavrhol vykonať.

36. Čo sa týka odvolacej námietky prokuratúry k neoboznámeniu podstatných listinných dôkazov a to zápisnice o zadržaní a obmedzení osobnej slobody podozrivej osoby vo vzťahu k obom obžalovaným, a k tomu, že z nich má vyplývať, že obaja boli obmedzení na osobnej slobode bezprostredne po spáchaní skutku a aj to, ktorí príslušníci PZ realizovali zaisťovací úkon, nie je zrejmé, aký vplyv majú mať tieto listiny a skutočnosti v nich uvedené na rozhodnutie o vine obžalovaného B.. Každopádne, prokurátor v podanom odvolaní namieta ich nevykonanie, teda neoboznámenie, tu však tiež treba upozorniť, že prokurátor do skončenia dokazovania nepodal návrh na doplnenie dokazovania oboznámením týchto listín.

37. Záverom je potrebné sa vyjadriť k námietke ohľadom toho, že súd vyhodnotil ako nezákonný dôkaz kamerový záznam, pričom podľa prokuratúry bol kamerový záznam na DVD riadne procesne prevzatý do trestného konania. Ohľadom vzťahu proporcionality zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby poukázal prokurátor na to, že obvinenie bolo obžalovaným vznesené pre zločin krádeže, z čoho tiež odvodil primeranosť takéhoto zásahu. Krajský súd v predchádzajúcom rozhodnutí vytkol okresnému súdu, že sa proporcionalitou zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby nezaoberal, nehodnotil toto hľadisko. Napriek tomu, že v napadnutom rozhodnutí okresný súd uviedol k otázke proporcionality len to, že „v tomto prípade vzhľadom na mieru závažnosti trestnej činnosti prevažovali osobnostné práva na ochranu súkromia obžalovaného“, krajský súd môže túto otázku posúdiť a vyhodnotiť v odvolacom konaní a to v zhode s prokurátorom a jeho odvolacou námietkou. Treba tiež upozorniť, že okresný súd napriek vyhodnoteniu použiteľnosti dôkazu – kamerového záznamu- vo svojom v poradí prvom rozhodnutí (prvom rozsudku) ako zákonného dôkazu, už oproti tomu v napadnutom rozhodnutí argumentuje tým, že obrazový záznam získaný kamerovým systémom spoločnosti Samsung bol získaný nezákonným dôkazom a to s ohľadom na výpoveď svedka I. ktorý mal vypovedať o prikázaní monitorovania zo strany pracovníka kriminálnej polície. V tomto prípade, ako už bolo uvedené vyššie, však okresný súd selektívne vybral z uvedenej výpovede len časť a opomenul sa vysporiadať s tým, že v prípravnom konaní svedok vypovedal o monitorovaní priestoru pred tým, ako kontaktoval pracovníka polície. Ak by potom krajský súd už aj po zohľadnení odvolacej námietky prokurátora k otázke proporcionality zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby, a v odvolaní sa v ostatnom potom na správne vysporiadanie sa okresného súdu s touto otázkou v jeho v poradí prvom rozhodnutí o napadnutej obžalobe, kedy zabezpečený obrazový záznam vyhodnotil ako dôkaz zákonný a použiteľný v tomto trestnom konaní, aj ho vykonal, musí krajský súd následne konštatovať, že nie je z neho možné vyvodiť skutočnosti, ktoré by usvedčovali obžalovaného B. zo spáchania trestného činu. Podľa obsahu kamerového záznamu prichádza vozidlo Škody Superb na parkovisko, z neho po zaparkovaní odchádza vodič. Po parkovisku prechádza osobné motorové vozidlo Škoda Fabia, ktoré predtým bolo odstavené pred vchodom do budovy, otočí sa, cúva a zastaví, z neho vystupuje osoba spolujazdca ktorá ma na sebe oblečenú červenú bundu, pristupuje k tam zaparkovanému vozidlu Škoda Superb, obhliada si jeho vnútro, medzitým vozidlo Škoda Fabia cúva na opačný koniec parkoviska a zastane, osoba v červenej bunde sa vráti k vozidlu Škoda Fábia k miestu vodiča od ktorého si vezme cigaretu a zapaľovač, rozprávajú sa, a následne osoba v červenej bunde pristúpi k vozidlu Škoda Superb, ale všimne si niekoho preto sa vráti k vozidlu Škoda Fábia a komunikuje s osobami, ktoré sú pri inom motorovom vozidle. Následne sa osoba v červenej bunde priblíži k vozidlu Škoda Superb, otvára dvere spolujazdca, berie z interiéru nejakú veci, či veci. Z obrazového záznamu nie je zrejmé, či a do akej miery toto konanie osoby v červenej bunde je viditeľné a pozorovateľné pre osobu vodiča vozidla Škoda Fábia, následne osoba v červenej bunde otvorí aj kufor vozidla Škoda Superb, a po prezretí ho zatvorí a nastúpi do vozidla Škoda Fábia, ktoré sa pohýňa vpred. Vozidlo Škoda Fábia je hneď na to zastavené iným vozidlom, ktoré sa postaví proti smeru jeho jazdy.

38. Zo zabezpečeného obrazového záznamu vyhotoveného kamerovým zariadením určeným na ochranu majetku spoločnosti Samsung, nie je možné vyvodzovať záver o usvedčujúcom dôkaze voči obžalovanému B.. Prítomnosť osoby vodiča vozidla Škoda Fábia, ktorým podľa výpovede oboch obžalovaných bol obžalovaný B., a jeho konanie, ktoré možno zhodnotiť podľa obsahu kamerového záznamu, nenapĺňa znaky trestného činu. V kontexte okresným súdom vykonaných dôkazov, ktorými boli aj výpovede obžalovaných, výpovede svedka I., nemožno vyvodiť bez dôvodných pochybností skutkový záver o tom, že obžalovaný B. sa vopred dohodol s už odsúdeným C. D. na konaní, ktorého sa následne už odsúdený D. dopustil tak, ako je to popísané v skutkovej vete podanej obžaloby, ani to, že obžalovaný B. strážil okolie. Iné dôkazy, ktoré by takýto záver boli spôsobilé spochybniť, vykonané pred súdom neboli, pričom k námietkam prokurátora o ním tvrdených pochybeniach okresného súdu pri „nevykonaní“ ďalších, pritom však nenavrhaných dôkazov, sa už krajský súd vyjadril vyššie.

39. Voľné hodnotenie dôkazov sa opiera okrem iného tiež o povinnosť súdu vyhodnotiť všetky vykonané dôkazy bez zreteľa na to, či potvrdzujú, alebo vyvracajú tvrdenia účastníkov, a v neposlednom rade tiež o zásady formálnej logiky. Zásada voľného hodnotenia dôkazov však má svoje limity. Súd je totiž pri hodnotení dôkazov viazaný skutkovým stavom veci, a teda nie je prípustný eklektický a neopodstatnený výber dôkazov smerujúci k jednostranným záverom. Zásada voľného hodnotenia dôkazov je limitovaná požiadavkou nadväznosti medzi skutkovými zisteniami súdu získanými v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi. (viď. III. ÚS 332/2009)

40. Pri hodnotení jednotlivých dôkazov je potrebné zaoberať sa závažnosťou (vylúčenie dôkazov, z ktorých nie je možné odvodiť informácie o predmete dokazovania), vierohodnosťou (najmä existencia pomeru k páchatelovi a schopnosť vnímať a reprodukovať prežité udalosti) a pravdivosťou (či je obsah vykonaného dôkazu jednotlivo aj v súhrne s ostatnými dôkazmi pravdivý) jednotlivých dôkazov a zároveň uviesť, čo z dôkazov ku stíhanej trestnej činnosti vyplýva, v akej kvalite, a ktoré dôkazy preukazujú tú – ktorú dokazovanú skutkovú okolnosť. Ak má súd vyhodnotiť vierohodnosť dvoch v podstatných bodoch odlišných dôkazov, nemôže nevierohodnosť jedného z tých dôkazov odôvodniť len okolnosťami, ktoré svedčia o vierohodnosti druhého dôkazu (viď. R 6/1970). Je nevyhnutné zamerať sa na skutočnosti, ktoré sú súčasťou skutkovej podstaty stíhaného trestného činu, nakoľko tieto majú primárny význam pre posúdenie, či sa obžalovaný trestného činu skutočne dopustil. Súd je tak povinný abstrahovať tie skutkové okolnosti, ktoré majú trestnoprávnu relevanciu a zrozumiteľne odôvodniť, či tieto skutočnosti boli v trestnom konaní preukázané, teda či prokurátor uniesol dôkazné bremeno. Je však potrebné vyvarovať sa domnienkam a predpokladom, a v prípade ak zostane nejaká skutková okolnosť sporná, je potrebné aplikovať zásadu „in dubio pro reo“.

41. Z uvedených dôvodov preto krajský súd ako súd odvolací vyhodnotil podané odvolanie prokurátora ako nedôvodné a rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.